

19 Μαΐου, 1989

(ΣΑΒΒΙΔΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ.Δ.)

ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,

Εφεσείων,

v.

KOURRIS DAM JOINT VENTURE, CONSTRUCTIONS,

Εφεσιβλήτων.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5098).

Ποινή — Παράλειψη άμεσης γνωστοποίησης εργατικού ατυχήματος κατά παράβαση του Περί Ατυχημάτων και Επαγγελματικών Νόμων (Γνωστοποιήσις) Νόμου, Κεφ. 176 — Πρόστιμον £4 — Η απουσία του υπευθύνου υπαλλήλου της εφεσιβλητής στο εξωτερικό προβλήθηκε ως ελαφρυντική περίπτωση — Η ποινή είναι έκδηλα ανεπαρκής — Γι' αυτό αυξάνεται σε πρόστιμο £50.- 5

Ποινή — Αρχές, που διέπουν επέμβαση του Εφετείου — Εκτενής αναφορά στην νομολογία.

Στην υπόθεση αυτή δεν είναι ανάγκη να αναφερθεί στο σημείο αυτό οτιδήποτε επιπρόσθετο των όσων αναφέρονται στις πιο πάνω περιληπτικές σημειώσεις, εκτός από το ότι το χρονικό διάστημα της καθυστέρησης στην υποβολή της σχετικής γνωστοποίησης διάρκεσε 53 περίπου ημέρες. 10

Η έφεση γίνεται δεκτή. 15

Αναφερόμενες αποφάσεις:

Iroas v. The Republic (1966) 2 C.L.R. 116;

Pullen and Another v. The Republic (1970) 2 C.L.R. 13;

Attorney-General v. Kouppis and others, 1961 C.L.R. 188;

Attorney-General v. Vasiliotis (1967) 2 C.L.R. 20; 20

Attorney-General v. Yiallouris (1983) 2 C.L.R. 345.

Έφεση για ανεπάρκεια ποινής.

Έφεση από τον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας για ανεπάρκεια της ποινής προστίμου £4.-, που επεβλήθη στην υπόθεση 26727/88 του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού από τον Επ. Δικ. Παπά, για παράλειψη άμεσης γνωστοποίησης εργατικού ατυχήματος κατά παράβαση των άρθρων 3(1)(β), 3(4) και 8(1) του Περί Ατυχημάτων και Επαγγελματικών Νόσων (Γνωστοποιήσις) Νόμου, Κεφ. 176.

10 Α. Κουρσουμπά (Κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας Β, για τον εφεσεύοντα.

Κ. Αιμιλιανίδης, για τους εφεσίβλητους.

ΣΑΒΒΙΔΗΣ, Δ. ανέγνωσε την ακόλουθη απόφαση του Δικαστηρίου. Η παρούσα έφεση που καταχωρίστηκε από το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας κάτω από τις εξουσίες που του παρέχονται σύμφωνα με το Άρθρο 137(1)(β) του Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, στρέφεται εναντίον της ποινής προστίμου £4.- που επιβλήθηκε στην εφεσίβλητη εταιρεία μετά από παραδοχή εκ μέρους της σε κατηγορία για παράλειψη άμεσης γνωστοποίησης εργατικού ατυχήματος κατά παράβαση του Περί Ατυχημάτων και Επαγγελματικών Νόσων (Γνωστοποιήσις) Νόμου, Κεφ. 176.

Ο λόγος της καταχώρησης της αίτησης είναι σύμφωνα με τον ισχυρισμό του εφεσεύοντα ότι:-

25 «Η ποινή μόνο του προστίμου των £4.- είναι παντελώς ανεπαρκής γιατί δεν είναι επαρκής ούτε για την τιμωρία της εφεσίβλητης, ούτε για την αναμόρφωσή της ως εργοδότη, ούτε και για την αποτροπή παρομοίων αδικημάτων από άλλους.»

30 Τα γεγονότα που αναφέρονται στο Κατηγορητήριο και που δεν διαμφισβητήθηκαν από το δικηγόρο της εφεσίβλητης εταιρείας κατά την πρωτόδικη διαδικασία είναι τα ακόλουθα:-

35 «Η κατηγορούμενη μεταξύ 2ας Μαΐου, 1988, και 24ης Ιουνίου, 1988, στην Άλασσα της Επαρχίας Λεμεσού ενώ ήτο εργοδότης, παρέλειψε να αποστείλη στον Επιθεωρητή γραπτή γνωστοποίηση πάνω στο καθορισμένο έντυπο, σχετικά με ατύχημα που συνέβηκε στον εργο-

δοτούμενο της Θωμά Θωμά από τον Κάτω Αμίαντο κατά τη διάρκεια της εργασίας του και που είχε ως αποτέλεσμα να τον καταστήσει ανίκανο για εργασία για περισσότερες από τρεις ημέρες.»

Η κατηγορία στηρίχθηκε στα Άρθρα 3(1)(β), 3(4) και 8(1) του Περί Ατυχημάτων και Επαγγελματικών Νόσων (Γνωστοποιήσις) Νόμου, Κεφ. 176, σύμφωνα με το οποίο ο εργοδότης οφείλει σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος να ειδοποιήσει «πάραυτα» (forthwith) τον Επιθεωρητή με τη συμπλήρωση και αποστολή του σχετικού εντύπου (Άρθρο 3[1]) και πως παράλειψη να το κάμει ισοδυναμεί με ποινικό αδίκημα (Άρθρο 3[4]) που συνεπάγεται (σύμφωνα με την αρχική πρόνοια) ποινή φυλάκισης μέχρι έξι μηνών ή προστίμου £25.- ή και τα δυο (Άρθρο 8[1]). Η προνοούμενη ποινή των £25.-για το παράπτωμα αυτό καθώς και για όλα τα παραπτώματα για τα οποία προνοείται ποινή £25.- και/ή φυλάκιση έξι μηνών, έχει αυξηθεί σε £300.- με τον Περί Αυξήσεων των Χρηματικών Ποινών (Ωρισμένοι Νομοθετικά Διατάξεις) Νόμο του 1974 (Νόμος 4 του 1974) και μεταγενέστερα σε £450.- με τον Περί αυξήσεως των Χρηματικών Ποινών Νόμο του 1987 (Νόμος 166 του 1987).

Στο σχετικό Κατηγορητήριο της παρούσας υπόθεσης γίνεται αναφορά σχετικά με την ποινή στο Άρθρο 8(1) χωρίς πρόσθετη αναφορά στο Νόμο 166 του 1987 που αύξησε τη σχετική χρηματική ποινή. Στο στάδιο αυτό κρίνουμε σκόπιμο να τονίσουμε στις Εισαγγελικές Αρχές πως, για άρση κάθε παρεξήγησης, όπου οι χρηματικές ποινές του αρχικού Νόμου έχουν αυξηθεί με το Νόμο 166 του 1987 θάταν σκόπιμο να αναφέρεται στο Κατηγορητήριο και ο Νόμος 166 του 1987.

Το μόνο που αναφέρθηκε στο Πρωτόδικο Δικαστήριο για μετριασμό της ποινής ήταν πως η καθυστέρηση οφειλόταν στο γεγονός ότι ο υπεύθυνος απουσίαζε στη Σαουδική Αραβία.

Η ευπαίδευτη δικηγόρος που παρουσιάσθηκε στην έφεση εκ μέρους του Γενικού Εισαγγελέα τόνισε τη σοβαρότητα του αδικήματος, το επιτακτικό της σχετικής πρόνοιας για άμεση κοινοποίηση του ατυχήματος, τη σημασία μιας τέτοιας παράλειψης, τη μακρά χρονική περίοδο από την ημέρα που επισυνέβηκε το ατύχημα μέχρι την ημέρα που

5 τελικά κοινοποιήθηκε, και ισχυρίστηκε πως η ποινή προστίμου £4.- που επιβλήθηκε δεν είναι ενδεικτική της σοβαρότητας του αδικήματος, είναι έκδηλα ανεπαρκής και δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν αποτρεπτική για τέτοιας φύσεως παραλείψεις.

10 Ο ευπαίδευτος δικηγόρος της εφεσίβλητης εταιρείας ισχυρίστηκε πως η παράλειψη δεν οφειλόταν σε εσκεμμένη αμέλεια αλλά σε καθυστέρηση υποβολής των σχετικών εντύπων λόγω απουσίας του υπευθύνου, στα ζητήματα
 15 αυτά, υπαλλήλου της εφεσίβλητης εταιρείας στο εξωτερικό. Ένα γεγονός το οποίο, κατά το δικηγόρο της εφεσίβλητης εταιρείας, αναφέρθηκε στο Πρωτόδικο Δικαστήριο και τονίσθηκε απ' αυτόν στην έφεση και που έχει σημασία για το μετριασμό της ποινής είναι, πως όταν ο εργοδοτούμενος
 20 υπόβαλε αίτηση για επίδομα λόγω ατυχήματος στις 7.5.1988, το γεγονός ότι πράγματι ήταν θύμα εργατικού ατυχήματος πιστοποιήθηκε από τους εργοδότες του, πράγμα που επιβεβαιώνει πως η πρόθεση τους δεν ήταν να αποκρύψουν το ατύχημα. Μόλις ο υπεύθυνος υπάλληλος,
 25 πρόσθεσε ο ευπαίδευτος δικηγόρος, επέστρεψε από τη Σαουδική Αραβία και πληροφορήθηκε για την παράλειψη, συμπλήρωσε τα σχετικά έντυπα κοινοποίησης του ατυχήματος και τα απόστειλε στον Επιθεωρητή.

25 Οι αρχές που διέπουν την επέμβαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, ως Εφετείου από Ποινικά Δικαστήρια σε θέματα ποινής έχουν αποκρυσταλλωθεί σε σειρά αποφάσεων του. Οι αρχές αυτές έχουν τονισθεί με σαφήνεια στην υπόθεση *Michael Antoni Afxenti «Iroas» v. The Republic* (1966) 2 C.L.R. 116, όπου στη σελίδα 118 αναφέρονται τα πιο κάτω:-

30 «This Court has had occasion to state more than once in earlier cases, that the responsibility of imposing the appropriate sentence in a case, lies with the trial Court. The Court of appeal will only interfere with a sentence so imposed, if it is made to appear from the record that the trial Court misdirected
 35 itself either on the facts or the law; or, that the Court, in considering sentence, allowed itself to be influenced by matter which should not affect the sentence; or, it is made to appear that the sentence imposed is manifestly excessive in the circumstances of the particular case.»

40 Σχετική είναι και η απόφαση στην υπόθεση *Pullen & Another v. The Republic* (1970) 2 C.L.R. 13 στην οποία γίνεται ανα-

φορά στην πιο πάνω υπόθεση και τονίσθηκε στις σελίδες 16-17, πως:-

«It has been said that sentencing is a very difficult and very delicate function of the criminal court; and that the responsibility for measuring the sentence rests primarily with the trial Court. ... This Court will only interfere with a sentence where sufficient reasons are shown in a case, making intervention necessary. ...» 5

Όπου η ποινή που επιβάλλεται από Ποινικό Δικαστήριο για ένα αδίκημα είναι έκδηλα ανεπαρκής είναι καθήκον και υποχρέωση του Γενικού Εισαγγελέα να τη διαμφισβητήσει καταχωρώντας έφεση κατά της ποινής. Όπως λέχθηκε στην υπόθεση *Attorney-General v. Kouppis and Others*, 1961 C.L.R. 188, 198:- 10

«In the circumstances, it seems to me that the Attorney-General is fully justified in feeling the anxiety which he apparently feels about this case; and in taking the course which he has taken in the public interest.» 15

Στην υπόθεση *Attorney-General of the Republic v. Vasiliotis alias Kaizer and Another* (1967) 2 C.L.R. 20, που αφορούσε έφεση του Γενικού Εισαγγελέα κατά της ποινής που επιβλήθηκε στον κατηγορούμενο πρωτόδικα τονίσθηκαν, στη σελίδα 25, τα πιο κάτω:- 20

«Moreover, a sentence must have the effect of indicating in the most practical way the seriousness of the offences which we are here concerned with; and of acting as deterrent to other potential offenders.» 25

Εκτός των πιο πάνω υποθέσεων υπάρχει σωρεία αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου, στις οποίες ύστερα από έφεση του Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας κατά της ποινής που επιβλήθηκε από Ποινικό Δικαστήριο, το Ανώτατο Δικαστήριο αφού κατάληξε στο συμπέρασμα πως οι ποινές που επιβλήθηκαν ήταν καταφανώς ανεπαρκείς και μη ενδεικτικές της σοβαρότητας του αδικήματος, επενέβηκε και τις αύξησε (βλέπε σχετικά την υπόθεση *The Attorney-General v. Yiallounis* (1983) 2 C.L.R. 345 (στην οποία γίνεται αναφορά σε αριθμό τέτοιων αποφάσεων). 30 35

Οι πρόνοιες του Άρθρου 3(1) του Νόμου, Κεφ. 176, είναι ρητές και επιβάλλουν στον εργοδότη την υποχρέωση σε

- περίπτωση ατυχήματος να ειδοποιεί «πάραυτα» τον Επιθεωρητή συμπληρώνοντας και αποστέλλοντας στον τελευταίο το σχετικό έντυπο που αναφέρεται στο Δεύτερο Πίνακα του Νόμου. Σύμφωνα με το έντυπο αυτό εκτός από
- 5 τις γενικές λεπτομέρειες πρέπει να αναφέρονται λεπτομέρειες του τόπου και της φύσεως του ατυχήματος, αν το ατύχημα επισυνέβηκε λόγω λειτουργίας ή χειρισμού μηχανμάτων, τη φύση και την έκταση της σωματικής βλάβης όπως επίσης και αν το ατύχημα έχει καταχωρισθεί στο
- 10 Γενικό Βιβλίο Εγγραφών, που η τήρηση του επιβάλλεται από τον Περί Εργοστασίων Νόμο, Κεφ. 134.

- Η άμεση γνωστοποίηση του ατυχήματος παρέχει την ευκαιρία στην αρμόδια Αρχή να επιθεωρήσει έγκαιρα τα υποστατικά για να εξακριβώσει τις συνθήκες του ατυχήματος και κατά πόσο τα μέτρα ασφαλείας έναντι εργατικών
- 15 ατυχημάτων που προνοούνται από τον Περί Εργοστασίων Νόμο, Κεφ. 134, όπως τροποποιήθηκε με τους Νόμους 43/64, 32/72, 22/87 και 25/89 τηρούνται.

- Η αδικαιολόγητη καθυστέρηση της εφεσίβλητης εταιρείας να αποστείλει στον Επιθεωρητή γραπτή γνωστοποίηση για το ατύχημα που σύμφωνα με το κατηγορητήριο αντί να υποβληθεί στις 2 Μαΐου, 1988, υποβλήθηκε στις 24 Ιουνίου, 1988, και η παράλειψη της να συμμορφωθεί
- 20 έγκαιρα με τη ρητή πρόνοια του Νόμου για άμεση κοινοποίηση, προσδίδουν στο αδίκημα μεγαλύτερη σοβαρότητα. Η δικαιολογία πως ο υπεύθυνος υπάλληλος απουσίαζε στο εξωτερικό ή ότι στη σχετική αίτηση που υπόβαλε ο
- 25 εργοδοτούμενος για επίδομα λόγω ατυχήματος η εφεσίβλητη πιστοποίησε το γεγονός αυτό, δεν αποτελούν ικανοποιητική δικαιολογία για τη μη συμμόρφωση της με το
- 30 Νόμο.

- Κάτω από τα περιστατικά της παρούσας υπόθεσης καταλήξαμε στο συμπέρασμα πως η ποινή προστίμου £4.- που επιβλήθηκε στην εφεσίβλητη είναι πρόδηλα ανεπαρκής
- 35 και δεν ανταποκρίνεται προς τη σοβαρότητα του αδικήματος. Για το λόγο αυτό η έφεση επιτυγχάνει και η ποινή αυξάνεται σε πρόστιμο £50.-.

Έφεση επιτυγχάνει. Ποινή αυξάνεται σε £50.- πρόστιμο.